

viste Steder, hvor man ikke skal tale om Strik-
ken, og det undrer mig, at det ærede Medlem vil
tale saa stærkt imod dem, som gaa imod, hvad
de selv tidligere have sagt; thi det er jo Noget,
som i denne Tid oftere er blevet lagt det ærede
Medlem selv til Last, og han har forleden dertil
svaret, hvad jeg anser for fuldkommen rigtigt, at
man naturligvis ikke kan være bunden til Alt,
hvad man tidligere under andre Forhold har sagt.
Altsaa denne Anse mod os Andre finder jeg ikke
meget berettiget, men særlig ikke mod mig. Jeg
veed mig nemlig fri; jeg har ikke havt med dette
Forflag at gjøre tidligere, saalænge jeg har havt
Sæde heri Thinget, saa, naar Anken rettes mod
mig, bliver den virkelig i høj Grad ubegrundet.
Ja, det ærede Medlem vil maaske sige til mig,
som han sagde forleden til et andet Medlem
under lignende Forhold, at jeg har været
Medlem af det forenede Venstre saa vel
som de Andre og har som Følge deraf en vis
Forpligtelse til at gaa med til Alt, hvad det
forenede Venstre tidligere har foreslaaet. En saa-
dan Forpligtelse anerkjender jeg dog ikke, og jeg
tror ikke, at man kunde være tjent med at høre
til det samme Parti som det ærede Medlem, hvis
man derved skulde binde sig til at stemme for
Alt, hvad det ærede Medlem kunde finde paa at
skrive i Betænkningen eller sige under Forhand-
lingerne. Smidlertid er det ingenlunde Tilfældet,
hvad jeg atter vil betone, at jeg er en Modstander
af Lovforslaget, det har, hvad jeg ogsaa sagde
iforgaars, i hele sin Grundtanke min Billigelse.
Det ærede Medlem sagde, at det ikke var over-
ladt Kjøbenhavn og Kjøbstæderne selv at bestemme,
hvad de i sin Tid vilde gaa ind paa, og det er
ganske vist. Der bliver ikke ligefrem spurgt Kjø-
benhavn og Kjøbstæderne, om de vilde gaa ind
paa at give et større Bidrag til de kirkelige For-
maal, men saaledes som Forsatningen nu en Gang
er, er Kjøbenhavn og Kjøbstæderne jo i en særlig
Grad repræsenterede i det andet Thing, og jeg
tror, at vi kunne være overbeviste om, at dette
Thing ikke vil gaa ind paa en Ordning, som ikke
Kjøbenhavn og Kjøbstæderne vilde finde stemmende
med deres Interesser, hvis det da ikke skulde ske
samtidig med, at man opnaaede andre Formaal,
som man satte Pris paa. Det ærede Medlem
hebrejede ikke mig, men vore tidligere fælles Mæ-
ningsfæller, at de ikke for, naar denne Sag havde
været paa Bane, havde foreslaaet Præstetienden
afsløst med det Samme; men det finder vist for
en Del sin Forklaring heri, at man tidligere
stolede paa, at naar en Minister vilde tage dette
Forflag, saaledes som det foreligger i sine væsent-
lige Grundtræk, vilde ogsaa den samme Minister
komme med et Liendeafsløsningsforflag, som
Folkethinget i det Hele kunde være tjent med og
gaa ind paa. (Th. Nielsen: Det kan man
stole paa endnu). Ja, hvis Ministeren vil gaa
ind paa denne Lov, saaledes som den foreligger

nu, kunde man endnu stole paa det, men jeg an-
tager ikke, at man kan gaa ud deraf. Saaledes
som Forhandlingen er gaaet, synes det mig at
være aabenbart, at vi ikke kunne vente, at Mini-
steren vil gaa ind paa Forslaget uden med meget
væsentlige Vædringer, og jeg er overbevist om,
at, hvis Forslaget gaar igjennem i en saadan
Stikkelse, som den nuværende ærede Minister vil
tage imod det, kunne vi skyde en hvid Pind efter
Liendeafsløsningen. Naar et Ministerium har
stillet sig saaledes til Liendeafsløsningsforflaget, som det
nuværende Ministerium stillede sig i forrige Sam-
ling til det lille, ustyldige Forflag, som dengang
forelaa, tror jeg ikke, vi tør vente, at dette Mi-
nisterium vil fremlægge en Liendeafsløsningslov,
som Folkethinget, saaledes som det nu er sammen-
sat, og som det tidligere har stillet sig til denne
Sag, vil kunne slutte sig til. Derfor er det, at
jeg anser det for ønskeligt og rigtigt at tage
disse Spørgsmaal op under Behandling sam-
tidig; men naturligvis maa jeg være mig fuldt
bevidst, at hvis jeg og de, der stille sig paa
samme Maade som jeg, er Mindretal i denne
Sag, har Flertallet her i Salen det i sin Magt
at forkaste de Forslag, der maatte komme frem i
den Henseende, saa at jeg ikke kan se, at det
ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds
(Berg) behøver at være saa ængstelig for, at der
skulde komme et saadant Spørgsmaal ind i For-
handlingen. Med Hensyn til § 16 sagde det
ærede Medlem som er Ordfører for Forslagsstil-
lerne, at den i sin Tid var vedtagen af Folk-
thinget, saaledes som den nu lyder. Det er gan-
ske sandt; men at den blev vedtagen saaledes, var,
havde jeg nær sagt, en ren Tilfældighed; der var
kun 2 Stemmers Overvægt, og der var en Mængde
fraværende, og ved 2den Behandling af Sagen
var den modsatte Redaktion af denne Bestemmelse
bleven vedtagen. Smidlertid indrømmer jeg, at
det er Folkethingets sidste vedtagne Forslag. Det
ærede Medlem frygtede for, at, hvis vi nu ikke
toge denne Redaktion, hvis vi tillode, at Folk pri-
vat kunde give deres Præster Gaver og det ikke
blot saadan i Almindelighed, men ogsaa i en be-
stemt Anledning, vilde vi let om en Menneste-
alder komme tilbage til den gamle Scindrian;
men jeg tror unegteligt, at, naar Folk kunne
slippe for at betale Penge, pleie de ikke at være
saa overordentlig ivrige for at komme til at gjøre
det. I saa Henseende behøver man vist ikke at
være Formynder for Folk. Hvis det er slaaet
fast, at al truungen Offring er forbuden, tror jeg,
man ganske rolig kan overlade til Folk selv fri-
villig at give, hvad de finde for godt. Det vilde
være mærkværdigt, om vi paa dette Punkt skulde
oplafte os til Formyndere for den Befolkning,
som vi ellers i andre Henseender ville stille saa
selvstændigt som muligt. Offertvungen bestaar jo
nu, men desuagtet er Offringen for en stor Del
affaftet i Kjøbstæderne, og derfor skulde det un-